

stand for Regjeringens omhyggelige Overveelse. Naar her og endnu mere i det andet Thing Monarchiets Finansministers Uttringer ere blevene undergivne en skarp Kritik, og man har sagt, at han ikke har meent, hvad han har ytret, idet hans Uttring kun havde en polemisk Charakter, saa forekommer det mig, at man burde være i det Hele taget mere tilbageholdende med en saadan Kritik; man kan jo godt følge sine egne Anskuelse uden saaledes at kritisere Finansministerens; men jeg kan håndelsesviis forsikre Thinget, at det er hans bestemte Mening, at, naar man vil ind paa den foreslaaede Deling, maae de blandede Udgifter ogsaa deles lige. Det er den Mening, han har udtalt i sin Skrivelse, og idet Hele taget udtaler denne Mand ikke Andet, end hvad han mener. Der er noget Besynderligt, forekommer det mig, og som jeg heller ikke kan forbigaae, i, naar man omtaler, at det skulde være Regjeringens Anskuelse og navnlig den Finansministers, som forelagde Colonialbudgettet for 1854—55, at Kongeriget skulde have den hele Myndighed, at Coloniernes Lovgivnings- og Administrationsanliggender skulde være kongerigste Anliggender, men Pengene, som det kostede, skulde gaae paa Monarchiets Regning; thi dette kunde i alt Fald kun passe, saalænge Monarchiets Autoriteter, det vil sige Regjeringen og Rigsdagen, faldt sammen i en Genhed; men naar der nu er opstaaet Forskjel imellem Monarchiets og Kongerigets Repræsentationer, saa er det jo en Urimelighed, at Rigsdagen skulde have Raadighed til at tage Beslutning om alle Coloniernes Anliggender, og at Monarchiet uden videre skulde betale, hvad det kostede. En saadan Ordning af Forholdene lader sig ikke tænke.

Beskyldning: Den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) har henledet Opmærksomheden paa, at man ikke skulde anstille sentimentale Betragtninger og heller ikke lade sig lede af Lidenskab, men behandle Sagen med Ro. Jeg veed nu ikke, om denne Bemærkning om sentimentale Betragtninger sigtede til mig eller til de philanthropiske Betragtninger, som den ærede Landstingsmand begyndte sit Foredrag med, og jeg veed heller ikke, om hans Bemærkning om, at man skulde

behandle Sagen med Ro og ikke lidenskabeligt, sigtede til mig. Jeg skal kun bemærke, at, forsaavidt jeg i mit Foredrag maatte har udtalt mig med nogen Hestighed, kan det ligge i en fysisk Betskaffenhed hos mig, men jeg troer dog ikke, at der deri ligger et Beviis for, at jeg ikke har tænkt over det foreliggende Spørgsmaal. Jeg troer, at det, af hvad den høitærede Minister har anført, vil staae klart, at mine Bemærkninger om, at det af Hensyn til Colonierne var fordærveligt at dele Budgettet i flere Dele, ere anerkjendte af Ministeren. Det var mit Hovedargument, jeg vil stemme mod Loven, fordi den er skadelig for Colonierne, og deri har jeg fundet Anerkjendelse hos Finansministeren for Kongeriget. Jeg troer altsaa ikke, at der heri skulde ligge en Bebrejdelse for, at jeg ikke skulde have sat mig ind i Sagen. Den ærede Landstingsmand hentastede en Uttring, om det virkelig skulde være saa farligt at lade Colonierne med deres Regere, Mulatter, Irlandere og Engelskmænd gaae over til at blive underkastede Rigsraadets Styrelse, og han meente, at hvis man havde en saadan Betænkethed, maatte det være af en Mistro til Rigsraadet, som han vel kunde forklare sig hos dem, der vare mod Valgloven. Jeg vil bemærke, at jeg har Mistro til Rigsraadet, men ikke paa Grund af Valgloven. Den skriver sig derfra, at det er en Forsamling, som ikke er udrustet med en tilstrækkelig Myndighed, saa at den i Virkeligheden ingen Lovgivningsmyndighed har. Det er derfor, jeg har Mistro til den. Der som den første Samling af Rigsraadet havde fundet Sted, og jeg deraf havde erfaret, at det vilde kunne virke til Gavn, uagtet det ikke er udrustet med de Rettigheder, som jeg for min Part anseer for nødvendige for en Forsamling, ja saa vilde det være en anden Sag. Men indtil den Tid vedkjender jeg mig aabenhjert, at jeg har Mistro og Mistillid til at overlade til Rigsraadet en Sag, hvorover det skulde have Myndighed, netop paa Grund af dets Mangel paa Myndighed. Den ærede Landstingsmand har dernæst argumenteret fra, at jeg skulde have sagt, at det Indre er Alt. Jeg tvivler paa, at jeg har brugt dette Udtryk, men jeg talte om Coloniernes Forhold